

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp

Vastaaja: Skatteverket

Ennakkoratkaisukysymys

Onko kuudennen arvonlisäverodirektiivin ⁽¹⁾ 13 artiklan B kohta (yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun neuvoston direktiivin 135 artiklan 1 kohtaa) tulkittava siten, että siinä mainitut verovapautukset koskevat myös sellaisia palveluja (underwriting), joiden sisältönä on, että luottomarkkinayritys korvausta vastaan antaa takuusitoumuksen yhtiölle, joka aikoo toteuttaa osakeannin, kun takuu merkitsee luottomarkkinayrityksen sitoutumista hankkimaan itselleen ne osakkeet, joita mahdollisesti ei merkitä osakkeiden merkinnälle asetetussa määräjasssa?

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1)

Valitus, jonka Saksan liittotasavalta on tehnyt 22.12.2009 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (seitsemäs jaosto) asiassa T-21/06, Saksan liittotasavalta v. Euroopan yhteisöjen komissio, 6.10.2009 antamasta tuomiosta

(Asia C-544/09 P)

(2010/C 51/41)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Valittaja: Saksan liittotasavalta (asiamiehet: M. Lumma, J. Möller ja B. Klein)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

- yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-21/06, Saksan liittotasavalta vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 6.10.2009 antama tuomio on kumottava,
- valtiontuesta, jonka Saksan liittotasavalta on myöntänyt maanpäällisten digitaalitelevisiolähetysten (DVB-T) aloittamiseen Berlin-Brandenburgissa 9.11.2005 tehty komission päätös asiassa K(2005)3903 on kumottava,
- vastaaja on velvoitettava korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valitus koskee yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antamaa tuomiota, jolla hylättiin perusteettomana Saksan liittotasavalta nostama kanne valtioneuvoston päätöksen C25/2004 9.11.2005 tehdyn komission sellaisen päätöksen kumoamiseksi, joka koskee maanpäällisten digitaalitelevisiolähetysten (DVB-T) aloittamista Berlin-Brandenburgissa. Kyseisessä päätöksessä komissio katsoi tukitoimenpiteen sisämarkkinoille soveltumattomaksi (SEUT 107 artiklan 3 kohdan c alakohta).

Saksan liittotasavalta vetoaa yhteensä viiteen oikeudelliseen perusteeseen, joihin tukeutuen se huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt vahvistamatta, että komissio on käyttänyt harkintavaltaansa väärin, joten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti hylännyt kanteen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ensinnäkin virheellisesti kieltänyt toimenpiteen kannustavan vaikutuksen siltä osin kuin se on tarkastelussaan keskittynyt ainoastaan siihen hyvin rajoitettuun ajanjaksoon, jona siirtyminen analogisista maanpäällisistä televisiolähetyksistä digitaalitelevisiolähetysiin (DVB-T) tapahtui, sen sijaan, että se olisi tarkastellut tuetuille yleisradioyhtiöille syntyneitä kuluja koko toimenpiteen osalta. Tähän kokonaistoimenpiteeseen kuuluu varsinaisen siirtymisen ohella velvollisuus pitää yllä viiden vuoden ajan ohjelmatarjontaa DVB-T:n muodossa vaikeasti ennustettavasta markkinoiden hyväksynnästä riippumatta. Tämän vuoksi myös tästä velvoittavasta siirtymäajanjaksosta aiheutuvat kulut olisi kantajan mukaan otettava huomioon.

Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti ulottanut komission SEUT 107 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisen harkintavallan liian laajalle hyväksymällä sen lähtökohdan, että komissio saattoi kieltää tukitoimenpiteen soveltuvuuden sisämarkkinoille vain sillä perusteella, että päämäärä voidaan oletettavasti saavuttaa myös vaihtoehtoisilla sääntelytoimenpiteillä. Vertailu vaihtoehtoisten toimenpiteiden kanssa ei SEUT:n tukivalvontasäännösten mukaan kuulu komissiolle myönnettyjen harkintavaltuuksien piiriin. Tässä yhteydessä Saksan hallitus huomauttaa myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sälyttää jäsenvaltiolle todistustaakan sen näyttämiseksi toteen, että komission ehdottamat vaihtoehtoiset toimenpiteet olisivat jo alun perin olleet tehottomia. Tämä on vastoin oikeusvarmuuden periaatetta, todistustaakan jakoa koskevia yleisiä periaatteita ja tukien valvonnan päämäärää.

Kolmanneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkiessaan SEUT 107 artiklan 3 kohdan c alakohtaa aliarvioinut niiden unionin perusoikeuksien merkityksen, jotka primaarioikeuden osana sitovat unionin toimielimiä kaikessa niiden toiminnassa. Jos pelkkä viittaus väitettiin mahdollisiin vaihtoehtoihin sääntelytoimenpiteisiin olisi riittävä peruste valtiontuen hyväksymisen epäämiseksi, jäisi huomioimatta, että sääntelytoimenpiteet loukkaavat yritysten taloudellisen toiminnan harjoittamista koskevia perusoikeuksia. Ainakin näitä näkökohtia olisi täytynyt punnita, mutta esillä olevassa asiassa näin ei ole tapahtunut.

Neljänneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on viittamalla vaihtoehtoisiin sääntelytoimenpiteisiin tulkinnut virheellisesti SEUT 107 artiklan 3 kohdan mukaisia sisämarkkinoiden ja kaupankäynnin edellytysten muuttamisen käsitteitä, koska se on jättänyt huomioimatta, että sääntelytoimenpiteet haittaavat myös kilpailua. Yleisluonteisessa olettamassa, jonka mukaan kaikki sääntelytoimenpiteet loukkaavat näitä oikeushyviä vähemmän kuin yksittäinen tuki, asetetaan ankara kriteeri, jota ei voida hyväksyä.

Viidenneksi Saksan liittotasavalta huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on omaksunut komission kehittämän tekniikkaan sitoutumattomuuden periaatteen ottamatta huomioon, että tällä tavoin asiassa sivuutetaan päämäärä, johon Saksan viranomaiset ovat toimenpiteellä pyrkineet. Tekniikkaan sitoutumattomuus on kantajan mukaan sopiva kriteeri sisämarkkinoille soveltuvuuden arvioinnissa ainoastaan silloin, jos tuen ainoana kohteena on siirtyminen digitaalisiin radio- ja televisiolähetysjärjestelmiin. Siirryttäessä DVB-T-lähetysjärjestelmään Berlin-Brandenburgissa tarkoituksena oli kuitenkin eri syistä tukea juuri kyseistä lähetysjärjestelmää, kun taas tuki ei olisi ollut tarpeen kaapeli- ja satelliittilähetysjärjestelmille. Jäsenvaltioilla on tiettyä harkintavaltaa, kun ne määrittelevät tukitoimenpiteen oikeutetun päämäärän.

Valitus, jonka BCS SpA on tehnyt 23.12.2009 unionin yleisen tuomioistuimen (kahdeksas jaosto) asiassa T-137/08, BCS SpA v. sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit), 28.10.2009 antamasta tuomiosta

(Asia C-553/09 P)

(2010/C 51/42)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittaja: BCS SpA (edustajat: avvocato M. Franzosi, avvocato V. Jandoli ja avvocato F. Santonocito)

Muu osapuoli: sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit), Deere & Company

Vaatimukset

— Riitautetut päätökset on kumottava

— yhteisön tavaramerkki '289 on julistettava mitättömäksi

— vastapuoli on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja väittää, että riitautettu tuomio sisältää seuraavat oikeudelliset virheet:

- I. Unionin yleinen tuomioistuin on tulkinut väärin yhteisön tavaramerkistä annetun asetuksen ⁽¹⁾ 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaa ja 7 artiklan 3 kohtaa, kun se on katsonut, ettei merkin erottamiskykyiseksi tuleminen riipu sen aikaisemmasta ja nykyisestä yksinomaisesta käytöstä (mainittua käyttöä ei ole myöskään näytetty toteen; samassa päätöksessä se pikemminkin kielletään joidenkin maiden osalta).
- II. Unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti yhteisön oikeuskäytännössä erottamiskykyiseksi tuleminen vahvistamiseksi esitettyä perustetta ja rikkonut yhteisön tavaramerkistä annetun asetuksen 7 artiklan 3 kohtaa.

Kohdan I. osalta yksinomaisen käytön puuttuminen muissa osissa yhteisöä on osoitettu kolmansien osapuolten Tanskassa ja Irlannissa antamalla lausunnoilla. Yksiselitteisen miellelyhtymän puuttuminen vihreän ja keltaisen värin yhdistelmän ja Deeren välillä on todellakin ristiriidassa sen kanssa, että merkin katsotaan tulleen näissä maissa erottamiskykyiseksi.

Kohdassa II. BCS kiistää unionin yleisen tuomioistuimen toisijaista merkitystä koskevan näytön osalta soveltamat oikeudelliset perusteet, koska ne ovat ristiriidassa unionin tuomioistuimen pitkäaikaisessa oikeuskäytännössä esitettyjen periaatteiden kanssa. Tavaramerkin Deere käytön pituutta, markkinaosuuksia ja myynnin määrää ei nimittäin voida katsoa riittäviksi tekijöiksi — kun niitä tarkastellaan erikseen — saavutetun toissijaisen merkityksen osoittamiseksi. Erityisesti ne eivät voi kompensoida mielipidetiedustelun puuttumista (tai kolmansien osapuolten lausumien ristiriitaista tulosta), koska nämä ovat erilaisia todisteluja koskevia parametrejä.

Unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt virheen, kun se ei ole ottanut huomioon välitöntä todistetta yhteisön tavaramerkin '289 erottamiskyvyn puuttumisesta Irlannissa ja Tanskassa.

⁽¹⁾ Yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 40/94 (EYVL L 11, s. 1), joka on korvattu yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 207/2009 (kodifioitu versio; EUVL L 78, s. 1).